

CHƯƠNG 19

Tam Thanh Cung

T

huần Vu Thông lạnh sắc mặt:

- Sao đạo trưởng lại đảo lộn phải trái đến thế, huynh đệ tiểu sinh vì cần gấp quý Chưởng môn, sao đạo trưởng lại gán tiếng đến tìm cái chết, như vậy có phải tư cách của người xuất gia không?

Đạo nhân trung niên gằn cười:

- Ngôn ngữ của thí chủ sắc sảo, bản đạo không thể cãi vã cùng thí chủ... bây giờ bản đạo chỉ cần biết mục đích thực của thí chủ đến đây làm gì?

Chàng nghiêm giọng:

- Có việc cần gấp quý Chưởng môn!
- Việc cần gì?
- Không tiện nói với đạo trưởng!
- Thí chủ không chịu nói rõ bản đạo không thể truyền báo được...!
- Đạo trưởng nhất định không chịu truyền báo?
- Nếu thí chủ nói rõ sự thật bản đạo mới có thể xét lại.

Chàng trợn ngược đôi lông mày kiếm:

- Nếu không nói rõ thì sao?
- Thí chủ đã quyết định làm gì?

Thuần Vu Thông lạnh lẽo đáp:

- Sẽ tự tìm quý Chưởng môn!

Đạo nhân biến sắc:

- Thí chủ cứ xông lên núi ư?
- Đạo trưởng cho rằng tiểu sinh cuồng vọng?
- Thí chủ dám nói cuồng ngôn như thế tất phải có võ học hơn người, bất quá...

Hắn trầm giọng:

- Võ Đàng sơn lại không phải là nơi để thí chủ tùy tiện làm loạn đâu!

Chàng cười nhạt:

- Vậy tiểu sinh xin thử xem đạo trưởng dùng phương pháp nào ngăn cản được tiểu sinh!

Dứt lời chân chàng gia tăng kinh lực, thân hình lướt tới như lưu thủy hành vân vọt qua người đạo nhân. Trung niên đạo nhân không ngờ thân thủ chàng lại mau lẹ đến thế, chỉ thấy thân hình mới lay động, hắn đang định giơ tay ra cản lại đã muộn mất. Hắn vừa kinh ngạc vừa nổi giận quát to:

- Đứng lại!

Vừa quát tháo vừa vươn thân lên đuổi theo sau Thuần Vu Thông, tay hữu xòe trảo tới như móc câu mau như chớp giật chụp vai phải chàng. Thế trảo của trung niên đạo nhân tuy mau lẹ như điện và ẩn chứa công lực hỏa hầu rất cao nhưng Thuần Vu Thông không hề quay đầu lại, thân hình cũng không chuyển động, vai phải chàng chỉ hơi lay động tránh khỏi thế trảo trong đường tơ kẽ tóc, đồng thời miệng chàng nói:

- Đạo trưởng là người xuất gia thế mà vọng động vô cớ đẩy người đến chỗ thương tàn thực là không nên, nhất là ở trước mặt Tam Thanh Cung núi Võ Đàng không sợ bị mang tiếng cậ thế hiệp người sao?

Đạo nhân trung niên này ở trong Tam Thanh Quán thân phận không kém, công lực hỏa hầu của hắn cũng khá thâm hậu. Hắn tuy dự liệu trước người dám lên tới Tam Thanh Quán tất phải có võ học hơn người, nhưng không thể ngờ lại cao như chàng và hắn cũng chẳng ngờ trảo hắn vừa chụp tới liền bị chàng né tránh một cách quá dễ dàng như thế. Vì vậy hắn vừa kinh vừa giận hít mạnh chân khí vào Đan Điền, hắn bật thân vọt lên cao bắn lộn trên không vượt qua Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tổ chặn đường họ, thân hình vừa rơi xuống đất hắn liền cười gằn:

- Thân thủ thí chủ quả nhiên siêu phàm, thảo nào dám đến loạn động Võ Đàng sơn...

Thuần Vu Thông không đợi hắn nói hết câu, đột nhiên chàng quát to:

- Đạo nhân! Người chớ nói loạn bậy, tiểu sinh từ xa đến là khách lấy lễ cầu kiến quý Chưởng môn, chẳng những người không truyền báo lại còn ngăn cản vu cáo tiểu sinh loạn động tìm chết. Vì vậy tiểu sinh phải thay Nhất Thanh đạo

trưởng trừng trị người... Chỉ vì tiểu sinh là khách nên không muốn tranh chấp với người, mong người kịp thời hiểu lẽ phải trái, mau mau truyền báo, nếu không...

Đạo nhân trung niên then quá hóa giận, gầm to:

- Câm miệng! Hôm nay vô luận người có nói gì, nếu muốn vào Tam Thanh Cung, tất phải biểu lộ chân tài học mới vượt qua cửa của bản đạo đây được...

Hắn trầm giọng:

- Thí chủ hãy tiếp trước một chưởng của bản đạo đây!

Dứt lời song chưởng hắn đảo lộn, chưởng tâm xuất chiêu Lục Cự Hồ Báo song song cùng phát ra, kinh lực cuốn tới nhắm ngay ngực Thuần Vu Thông. Nhìn thấy song song hai chưởng cùng phát tới, chàng đã định né thân không nghinh tiếp, nhưng tâm niệm đột nhiên chuyển động lập tức đổi ý. Mày kiếm chàng dựng lên, tả chưởng bảo vệ trước ngực, hữu chưởng vẽ nửa vòng tròn đập tới năm thành chân lực. Chưởng phong hai bên chạm nhau bình một tiếng cát bay đá chạy, Thuần Vu Thông thu song chưởng về cười lớn:

- Đắc tội!

Trung niên đạo nhân chỉ thấy toàn thân chấn động, không ngờ kinh lực đối phương mãnh liệt tuyệt luân, hắn cảm thấy máu huyết trong ngực lộn lạo liên tục lùi lại bảy tám bước mới miễn cưỡng ổn định thân hình nhưng yết hầu không kềm giữ nổi ọe một tiếng há miệng phun ra một vòi máu thân hình lay động, hai chân mềm nhũn ngã ngồi liền xuống đất.

Hắn chống tay đứng dậy bỗng thấy Thuần Vu Thông xua tay trầm giọng:

- Nội tạng đạo trưởng không kém, hãy biết tự xử lý, nếu không máu không hội tụ về được kinh mạch, hậu quả tất không thể tưởng tượng đó!

Bấy giờ đạo trưởng trung niên mới giác ngộ đối phương tuy chỉ là thiếu niên thư sinh nhưng nội công tuyệt cao, hắn càng lo sợ không hiểu chàng đến đây có mục đích gì? Không cần hỏi cũng biết hại nhiều hơn lợi, nếu không mau truyền báo cho trong Cung biết, có chuyện gì tất mang họa vào thân. Hắn không dám vận công tự trị nội thương vội vàng hú lên một tiếng dài.

Thuần Vu Thông tức giận quát lên:

- Đồ khốn! Người không muốn sống sao...?

Nói thì chậm, sự thực rất mau, tiếng quát chàng vừa dứt, đạo nhân liền ngã vật ra máu tuôn xối xả từ miệng chết liền tức khắc. Tình hình đã biến đổi như thế, thực sự ra khỏi dự liệu của Thuần Vu Thông.

Bất giác chàng ngạc nhiên ngẩn người chau mày nhìn xác nạn nhân trong vũng máu. Thượng Quan Tổ trước sau không nói một lời bấy giờ cũng phải khẽ thở dài não ruột:

- Thông ca ca, sao lại hạ thủ như thế?

Thuần Vu Thông thở phào cười đau khổ:

- Tuy ta không có ý định giết hấn nhưng việc đã xảy ra thế này, chỉ còn biết tới đâu hay tới đó!

Đột nhiên, một trận gió phần phật vọng tới, năm đạo nhân tay cầm trường kiếm phi thân đến. Khi đến gần, năm đạo nhân lập tức tách ra một người đứng một vị trí vây quanh lấy Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tổ vào giữa.

Thuần Vu Thông quét mắt đảo qua năm đạo nhân, chàng cười nhạt:

- Đó là cách tiếp khách của năm vị đó ư?

Một đạo nhân quát to:

- Người mà là khách ư?

Thuần Vu Thông đáp:

- Huynh đệ tiểu sinh đường xa đến đây đương nhiên là khách!

Một đạo nhân hỏi:

- Người đã dám tự xưng là khách, sao lại làm loạn?

Thuần Vu Thông hỏi:

- Tiểu sinh làm loạn gì?

Một đạo nhân khác nữa:

- Sự thực còn sờ sờ ra đấy, người còn định ngoa ngôn chối tội à?

Thuần Vu Thông cười nhẹ:

- Huynh đệ tiểu sinh đã nói trước có chuyện muốn cầu kiến Chưởng môn, vị đạo trưởng này chẳng những không truyền báo mà còn cố ý ngăn cản và xuất thủ trước đả thương tiểu sinh. Tiểu sinh vì tự vệ bất đắc dĩ phải cự lại, không ngờ vị đạo trưởng ấy quá kém một chưởng đã thụ thương, tiểu sinh tuy lấy làm ân hận

nhưng lỗi không hoàn toàn do mình. Bây giờ năm vị đến đây chưa hỏi một lời đã bày Ngũ Hành Kiếm Trận vây lấy huynh đệ tiểu sinh và vu khống tiểu sinh loạn động hoặc là Võ Đang sơn ỷ đông hiệp ít chẳng?

Ngũ thanh hơi dừng lại một chút, lập tức chàng tiếp lời:

- Năm vị đều là thanh niên tài tuấn của phái Võ Đang tương lai tiền đồ còn nhiều rực rỡ, tưởng nên phân biệt lý lẽ thị phi, hãy nói cho tiểu sinh nghe một lời công bằng.

Lời lẽ chàng rất nghiêm trang thẳng thắn và rất hợp lý rất khó biện bác. Một đạo nhân có lẽ đứng đầu trong năm đạo nhân quát lên một tiếng nhỏ:

- Thôi đi! Giết người là phải đền mạng, người chuẩn bị chịu chết đi!

Vừa quát tay trái hấn nhẹ vẩy, trường kiếm của cả năm huy động tiến sát vào trung ương. Thuần Vu Thông ngửa mặt ra cười ha ha rất lớn:

- Vừa rồi một vị đã chịu chết nhục vì không biết phải trái, năm vị lẽ nào không lấy đó làm gương, Võ Đang phái chẳng lẽ chỉ có hư danh thôi sao...?

Năm đạo nhân không nói một lời, chúng tập trung chú ý vào thế kiếm từ từ bước gần đến. Khi cả năm đã đến gần Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tổ ước chừng năm thước, đạo nhân cầm đầu đột nhiên gầm lên một tiếng, năm thân hình tức khắc triển động nhào tới phi thân chạy chung quanh chàng và nàng. Thân hình chúng càng lúc càng mau, trong khoảnh khắc chỉ thấy nhân ảnh đan vào nhau vùn vụt khiến đối phương hoa loạn cả mắt.

Đột nhiên Thượng Quan Tổ nhỏ giọng hỏi:

- Thông ca ca, chúng ta làm sao đây? Có nên xuất thủ không?

Thuần Vu Thông cũng đáp nhỏ.

- Tình hình này không xuất thủ chắc không xong, muội muội hãy nghe lời ta chỉ bảo khi xuất thủ nhé!

Dứt lời lập tức chàng cất cao giọng:

- Tiểu sinh kính cáo chư vị, chớ nên cậy vào Ngũ Hành Kiếm Pháp bức hiếp vô lý, nếu không đừng trách tiểu sinh hạ thủ vô tình.

Chàng vừa dứt lời bỗng nghe choang một tiếng ngân nga, khí lạnh bốc lên, năm thanh trường kiếm đột nhiên biến thành muôn ngàn lưới kiếm và kiếm... tấn công tới từ bốn phương tám hướng. Bấy giờ, chàng mới thấy Ngũ Hành Kiếm Trận của Võ Đang quả là danh bất hư truyền. Nói về tuổi tác năm đạo nhân này

trẻ tuổi hơn trung niên đạo nhân khá nhiều, chính vì vậy nên công lực hỏa hầu không thâm hậu là mấy, thế mà nhờ Ngũ Hành Kiếm Trận chúng liên kết thể công khiến cao thủ võ lâm cũng phải không dám khinh mạn. Nói thì chậm, sự thật rất mau, Thuần Vu Thông đột nhiên quát to:

- Tiên Cơ Lâm Không!

Thượng Quan Tổ ứng thanh đáp:

- Tứ Hải Thăng Bình!

Đến khi ống tay áo của hai người phất lên liên tiếp, kiếm quang thu lại. Thì ra tất cả năm trường kiếm đều bị chàng và nàng dùng hai tuyệt chiêu đánh rơi cùng lúc. Mất kiếm, tất nhiên Ngũ Hành Kiếm Trận đã bị phá. Năm đạo nhân không ngờ võ công thân thủ chàng và nàng tuyệt cao đến mức ấy, toàn bộ ngây người như tượng gỗ đứng tại chỗ trơ mắt nhìn hai người.

Khi bốn ống tay áo của Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tổ quét lên chỉ nghe liên tiếp mấy tiếng đình đang, đình đang toàn bộ năm thanh trường kiếm đã rơi xuống đất. Thuần Vu Thông quét mắt nhìn năm đạo nhân, chàng cả cười:

- Uy lực Ngũ Hành Kiếm Trận Võ Đang tuy siêu phàm nhưng không bó buộc được huynh đệ tiểu sinh đâu!

Dứt lời chàng chuyển nhìn Thượng Quan Tổ:

- Huynh đệ, chúng ta lên núi thôi!

Vừa gọi chàng vừa bước tới thân pháp chàng và nàng như hành vân lưu thủy, tà áo phiêu hốt tiến thẳng lên hướng Tam Thanh Cung.

Năm đạo nhân vội vàng nhặt trường kiếm rơi dưới đất đuổi theo sau hai người. Khi Thuần Vu Thông và Thượng Quan Tổ chỉ còn cách Tam Thanh Cung chừng độ ba trượng, đột nhiên thấy nhân ảnh chuyển động, hai lão nhân râu bạc như cước đứng giữa đường chặn họ lại.

Lão nhân bên tả nhìn Thuần Vu Thông, hơi cúi đầu miệng đọc "Vô lượng thọ phật" rồi cất tiếng như chuông ngân:

- Thí chủ ý muốn gì đây?

Thuần Vu Thông nghiêng mình ôm quyền:

- Cầu kiến quý Chuởng môn.

- Cao tính đại danh của thí chủ là gì?

- Thuần Vu Thông!
- Còn vị này?
- Nghĩa đệ Quan Thư!
- Thí chủ cầu kiến Chưởng môn có việc gì?
- Việc cần.
- Có thể do bản đạo chuyển cáo được không?
- E rằng bất tiện.
- Thí chủ cầu kiến tể Chưởng môn?
- Không thể không gặp.
- Tể Chưởng môn đang có việc riêng không thể tiếp khách được.
- Tiểu sinh đường xa đến đây. Không tiếp cũng phải tiếp.

Giọng chàng như chém đinh chặt sắt biểu lộ sự quyết tâm nhất định. Lão nhân cau mày:

- Thí chủ nói quá lời rồi đấy!

Thuần Vu Thông trầm giọng:

- Tiểu sinh đã nhẫn nhục lắm rồi đấy!

Lão nhân hơi giận:

- Người đã giết chết một đệ tử bản phái còn nói nhẫn nhục gì nữa?

Chàng lạnh lùng:

- Ấy là hần tự tìm cái chết chứ đâu phải tự tiểu sinh!

Lão nhân thở dài:

- Bản đạo chỉ mong thí chủ xét lại mau mau xuống núi!
- Không được! Hôm nay nhất định phải gặp cho được quý Chưởng môn!

Lão nhân lóe hai con mắt dữ dội:

- Thí chủ bức bách bản đạo phải xuất thủ ư?

Chàng cười nhạt:

- Xin tùy đạo trưởng, bất quá...

Lão nhân nóng nảy:

- Sao?

- Bất quá tốt hơn hết đạo trưởng chớ nên động thủ với tiểu sinh!

Lão nhân hơi biến sắc:

- Ý thí chủ phải chăng cho rằng bản đạo không xứng là địch thủ của thí chủ?

Chàng đáp thẳng thắn:

- Không sai! Tối đa đạo trưởng chỉ đỡ được ba chiêu là cùng.

Lão nhân cả giận cười gằn:

- Câu ấy của thí chủ không sợ quá cuồng ngạo ư?

- o O o -